

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň, Na Jíkalce 13, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2003 č. j. OAM-5341/VL-19-ZA-03-2002, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 763/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2004 č. j. 36 Az 763/2003 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 28. 8. 2004 č. j. 36 Az 763/2003 - 19 odmítl podání žalobce (dále i stěžovatel) směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2003 č. j. OAM-5341/VL-19-ZA-03-2002, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V odůvodnění usnesení Krajský soud v Brně zejména uvedl, že z podání žalobce bylo zřejmé, že jej činí žalobce, bylo označeno napadené rozhodnutí a napadené výroky, byly označeny žalobní body, z nichž byly patrny důvody právní a byl uveden žalobní petit. Podání žalobce však postrádalo podstatné náležitosti uvedené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen “s. ř. s.“). Soud proto usnesením ze dne

26. 8. 2003 č. j. 36 Az 763/2003 - 7 žalobce vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení usnesení odstranil vady svého podání tak, aby bylo zřejmé zejména z označení žalobních bodů, z jakých skutkových ve spojení s právními důvody považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy případně k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Současně soud žalobce poučil, že nebude-li výzvě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. Žalobce na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nereagoval, podání tak nadále vykazovalo vadu, pro kterou nebylo možno pokračovat v řízení, proto soud podání žalobce odmítl dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Brně podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel tvrdí, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné, neboť řízení před krajským soudem je stiženo vadou. Stěžovatel uvádí, že mu bylo usnesení krajského soudu ze dne 26. 8. 2003 skutečně doručeno, on však neporozuměl jeho obsahu, neboť mu bylo zasláno pouze v českém jazyce, domníval se, že jej soud pouze informuje o tom, že jeho podáním se bude zabývat. Usnesení stěžovatel přebíral v P. s. Z. u B., kde mu bylo předáno bez dalšího vysvětlení, i když on v řízení o udělení azylu před žalovaným správním orgánem prohlásil, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, tj. český jazyk, což muselo být krajskému soudu známo. Přitom stěžovatel není v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem. Stěžovatel namítá, že tím, že nepochopil obsah příslušné výzvy, nemohl jí ani vyhovět a splnit tak svoji procesní povinnost, kterou by v každém případě splnil, jestliže by příslušná výzva byla sepsána v ruském jazyce, a poukazuje na čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Stěžovatel navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízní před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí jeho podání spočívající ve vadě řízení před soudem, neboť byl k doplnění podání vyzván usnesením soudu vyhotoveným pouze v jazyce českém, tudíž výzvě nerozuměl a nemohl splnit svoji procesní povinnost. Krajský soud dle stěžovatele pochybil, když mu neustanovil tlumočníka, který by výzvu soudu přeložil do jazyka ruského.

Z předloženého soudního spisu vyplývá, že žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně podání (označené jako žaloba) směřující proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu, které bylo sepsáno v českém jazyce a podepsáno žalobcem. Protože podání vykazovalo vady, které bránily jeho projednání, byl žalobce krajským soudem usnesením ze dne 26. 8. 2003 č. j. 36 Az 763/2003 - 7 (vyhotoveným v českém jazyce) vyzván k doplnění a upřesnění podání, žalobce však zůstal ve věci zcela nečinný. V podané kasační stížnosti stěžovatel ospravedlňuje svou nečinnost tím, že výzvě vyhotovené pouze v českém jazyce neporozuměl, a také odkazuje na čl. 37 odst. 4 Listiny, který stanoví, že kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že soudní řád správní neobsahuje sám striktní úpravu práva na tlumočníka, proto se analogicky (ustanovení § 64 s. ř. s.) použije občanský

soudní řád, jehož § 18 odst. 2 zní, že účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Z uvedeného plyne, že ustanovení tlumočníka není automatickým úkonem soudu, jehož účastníkem je cizinec. Potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama, tedy bez toho, aby soud aktivně zjišťoval, zda jsou naplněny podmínky stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř. Jelikož v projednávaném případě stěžovatel předložil krajskému soudu podání, které bylo sepsané v českém jazyce, bylo podepsané stěžovatelem a nebyla z něj jakkoliv zřejmá stěžovatelova neznalost českého jazyka, je evidentní, že v této části soudního řízení nevyšla najevo potřeba ustanovit stěžovateli tlumočníka, a to konkrétně přeložit usnesení soudu s výzvou k doplnění podání stěžovatele do jeho mateřského jazyka, a krajský soud nikterak nepochybil, doručil-li stěžovateli předmětné usnesení vyhotovené pouze v českém jazyce. Ostatně ke splnění požadavku ustanovení § 18 odst. 2 o. s. ř. nedošlo ani později, neboť stěžovatel na výzvu krajského soudu k doplnění podání nijak nereagoval (například nesdělil soudu, že výzvě neporozuměl, nepožádal o přeložení výzvy do svého mateřského jazyka či ustanovení tlumočníka), je zřejmé, že potřeba ustanovit tlumočníka nadále nevyšla najevo. Nejvyšší správní soud tak neshledal v řízení u Krajského soudu v Brně vady, které by měly za následek nezákonnost napadeného usnesení soudu o odmítnutí podání stěžovatele a nepovažuje uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za oprávněný.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu